

Že musím na vojnu íti,
Otce, matku opustiti.

Rodičové, děkuju vám,
Ruce, nohy vaše líbám.

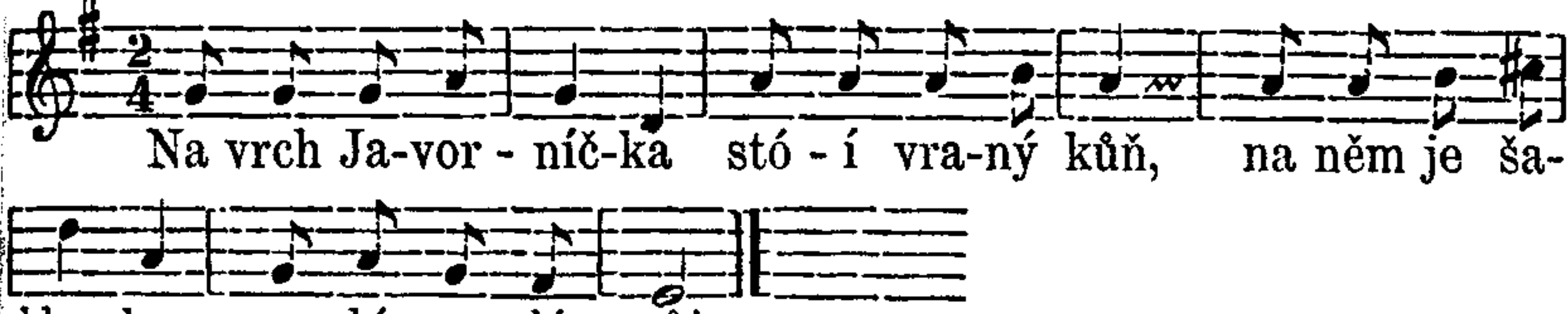
Za to vaše vychování,
K dobrému napomínání.

Rychtář ke mně přistupuje,
Do míry ňa připravuje.

A z míry zas k felčarovi,
Je-i to mé tělo zdravý.

Moje tělo jako kvítí
Musí na vojně zemřítí.

Z Nov. Hrozenkova.

231.

Na vrch Ja-vor - nič-ka stó - í vra-ný kůň, na něm je ša-
blen-ka, ce - lý mundúr můj.

Nač si ně, maměnko, nač's ně chovala:
Tys dobře věděla, že bude vojna.

Já sem sobě myslél, že je vojna špás,
pobuďa tam týdeň, přídu domů zas.

Nebudu tam týdeň, ani hodinu;
Pánbů ví nebeský, kde já zahynu.

Zahynu-i s Turky lebo s Francúzi;
nejedna maměnka vyléje suzy.

A ne tak maměnka, ale má miřa,
kerá ňa v svém srdci věrně nosiřa.

Z Nov. Hrozenkova.

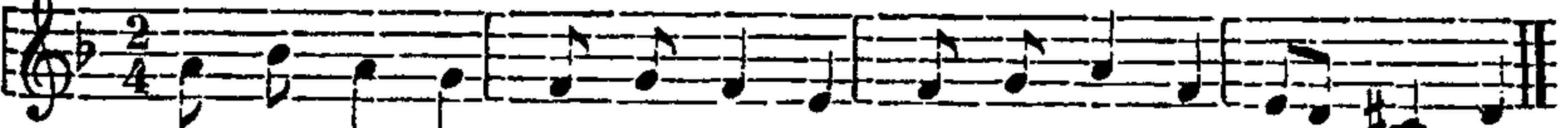

232.

O - ko - lo By - stři - ce vo - děn - ka te - če;
zká - zař ně můj mi - lý, že ňa už ne - chce; a dyž ňa

nech - ce, aj já nic nedbám; já smutku ne - ne - su, a - ni ho nemám.

Z Nov. Hrozenkova.

233.

Fu - čí vě - tr po do - li - ně, po téj drobněj řate - li - ně.

Řatelinka rozkvetává, mamka céru zapletává.

Nezapletaj, mamko, tuho, nebudu já u vás dřúho.

Nepůjdu já za takého, kerý nemá domka svého.

Domka svého klenutého, řindelečkem pobitého.

Radři půjdu za mynářa, za dobrého hospodářa.

Kameň mele, koř podává, tak nás Pánbů požehnává.